

שכלום לא יקרה אם יגנבו מאביך כמה שקי בצל ואין עליך
להשאר בשל כך לבדך בשדה".
ספגתי את הנזיפה ושתקתי וכי מה יכולתי להגיד? הוא
צדק. אבל... גם אני צדקתי. לפחות בעיני.

את "פרשת" הטיון עלה בגורלו של עמנואל לסיים.
הבצל כולו כבר הוצא מהקרקע, קבוצת הרועים עזבה את
המקום וגם אנחנו עלינו הביתה, בטיון נותרה רק העשביה
הירוקה וטובה למרעה ואיך אפשר לוותר על כך נרחב זה?
הוטל, איפוא, על עמנואל (הצעיר תמיד לוקה), להוריד יומ-
יום את הסוסים לרעות באחו.

שעות ארוכות היה עמנואל יושב בשדה השומם, מביט
בסוסים הלועסים לתיאבון, מאזין לקרקור הצפרדעים ב-
תעלה ו...שולח מבט מפעם לפעם אל צילם הזוחל של
ההרים הסמוכים אשר בהגיעו לקו מסוים — היה זה האות
שהוא רשאי להפסיק את רעייתם של הסוסים ולשוב עמם
הביתה. אך כאמור, הצל זוחל לו אט והשעות — ארוכות,
ארוכות...

